

2009. július 16-án benyújtott kereset — az Európai Közösségek Bizottsága kontra Lengyel Köztársaság

(C-271/09. sz. ügy)

(2009/C 233/12)

Az eljárás nyelve: lengyel

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: E. Montaguti és K. Herrmann)

Alperes: Lengyel Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Lengyel Köztársaság — mivel fenntartotta a nyugdíjalapok szervezetről és tevékenységéről szóló 1997. augusztus 28-i törvény (ustawa o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych) 143. cikkét, 136. cikkének (3) bekezdését és 136a. cikkének (2) bekezdését, amelyek korlátozzák a lengyel nyílt nyugdíjalapok külföldi befektetéseit — nem teljesítette az EK 56. cikkből eredő kötelezettségeit;

— a Bíróság a Lengyel Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság úgy véli, hogy a nyugdíjalapok szervezetről és tevékenységéről szóló 1997. augusztus 28-i törvény (a továbbiakban: a nyugdíjalapokról szóló törvény) 143. cikke korlátozza a Lengyel Köztársaságon kívüli azon befektetések értékét, amelyeket a nyílt nyugdíjalapok (otwarte fundusze emerytalne, OFE, a továbbiakban: NYNYA-k) e rendelkezés (2) bekezdése szerint eszközölhetnek, és pedig ezen értéket az adott NYNYA aktívái értékének csupán 5 %-ára korlátozza. Továbbá a külföldi befektetések fajtáinak a nyugdíjalapokról szóló törvény 143. cikkének (1) bekezdésében foglalt listája nem tartalmaz egy sor olyan befektetési kategóriát, amelyeket a NYNYA-k Lengyel Köztársaságon belüli befektetéseire előirányoztak.

A nyugdíjalapokról szóló törvény 136. cikkének (3) bekezdése szerint a részesedési jogokat biztosító befektetések értékét, amelyeket e törvény 143. cikkének (1) bekezdése értelmében külföldön honos közösségi befektetési intézmények nyújtanak, a NYNYA-k nettó aktíváinak megállapításakor nem veszik figyelembe. A NYNYA-k nettó aktíváinak értéke alapján számítják ki azonban a NYNYA-k közigazgatási illetékeinek mértékét. Ezáltal e rendelkezés az EK 56. cikk értelmében korlátozza a tőke szabad mozgását, mivel visszatartja a NYNYA-kat attól, hogy külföldi befektetési alapokba fektessenek aktívákat.

A nyugdíjalapokról szóló törvény 136a. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy a külföldi klíringintézményekkel kapcsolatos tranzakciós költségek a NYNYA-k aktíváiból csak a belföldi klíringintézmények megfelelő költségei mértékéig fedezhetők. E rendelkezés visszatarthatja a NYNYA-kat külföldi befektetések eszközölésétől, mivel nem lehetséges a tranzakciós költségeket teljes mértékben a NYNYA-k aktíváiból fedezni, amint ez belföldi befektetések esetében megengedett.

A Bizottság úgy véli, hogy az EK 56. cikk alkalmazandó a NYNYA-k befektetési tevékenységére, amelyek a lengyel nyugdíjrendszer részét képezik, amely rendszer a NYNYA-k tagjai hozzájárulásainak tőkésítésén alapul. A tőkeozgás szoban forgó korlátozásai nem igazolhatók sem az EK 58. cikk szerinti prudenciális felügyeleti szempontok, sem pedig közérdeken alapuló kényszerítő szempontok alapján. A mennyiségi és típuskorlátozások ugyanis nem olyan megfelelő intézkedések, amelyekkel a NYNYA-k által a tagoktól beszedett hozzájárulások pénzügyi stabilitása hatékonyan biztosítható lenne. Mindenesetre valamennyi vitatott intézkedés aránytalan.

Az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) T-405/07. és T-406/07. sz., CFCMCEE kontra OHIM egyesített ügyekben 2009. május 20-án hozott ítélete ellen a Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) által 2009. július 22-én benyújtott fellebbezés

(C-282/09. P. sz. ügy)

(2009/C 233/13)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Caisse fédérale du Crédit mutuel Centre Est Europe (CFCMCEE) (képviselők: P. Greffe és L. Paudrat ügyvédek)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

A fellebbező kérelmei

A Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága (harmadik tanács) által 2009. május 20-án hozott ítéletet, amennyiben abban az Elsőfokú Bíróság részben elutasította a felperes kereseteit, és helyt adott a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal 2007. július 10-i (R 119/2007-1. sz. ügy), illetve 2007. szeptember 12-i (R 120/2007-1. sz. ügy) határozatainak annyiban, amennyiben azokban az OHIM elutasította a PAYWEB CARD, illetve a P@YWEB CARD szövmegjelölések közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló 003861051., illetve 003861044. sz. kérelmeket a következő árak és szolgáltatások vonatkozásában:

— a 9. osztályba tartozó memóriakártyák és intelligens mikrokártyák, mágneskártyák, mágneses és mikroprocesszoros személyazonosító kártyák, mágneses és mikroprocesszoros fizetési, hitel- vagy betéti kártyák, érmebedobással működő szerkezetek televíziós készülékekhez;

— a 36. osztályba tartozó ingatlanügyletek, balesetbiztosítás, követelésbehajtási ügynökségek, pénzügyi elemzések, ingatlanok értékbecslése, értékbonok kibocsátása, takarékpénztárak, pénzváltás, csekkek hitelességének ellenőrzése, utazási csekkek kibocsátása, pénzügyi tanácsadás, biztosítási

ügynöki tevékenység, lakásügynökségek, tőzsdeügynöki tevékenység, értékek letétbe helyezése, széfletét szolgáltatások, pénzügyi értékbecslés és szakértés (biztosítás, bankügyletek, ingatlan), pénzügyi információk nyújtása (biztosítás, bankügyletek, ingatlan), vagyonkezelés, pénzügyi információk nyújtása, lakbérbehajtás, betegségbiztosítás, hajókár-biztosítás, életbiztosítás, online pénzügyi információnyújtási szolgáltatások, interaktív elektronikus pénzügyi információnyújtási szolgáltatások;

— a 38. osztályba tartozó számítógép terminálok közötti összeköttetések, táviratok továbbítása, táviratok küldése, információszolgáltatás távközlési ügyekben, elektronikus levelezés, üzenetek küldése, üzenetek és képek továbbítása számítógépek segítségével, műholdas átvitel.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes fellebbezése alátámasztására lényegében két jogalapra hivatkozik.

Az első jogalap keretében azt hozza fel, hogy az Elsőfokú Bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének — és ezzel megsértette az EK 253. cikket és a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet⁽¹⁾ 73. cikkét —, amikor az indokolási kötelezettség megsértése okán nem helyezte hatályon kívül az OHIM megtámadott határozatait. E határozatokban ugyanis az OHIM fellebbezési tanácsa a PAYWEB CARD és a P@YWEB CARD szömegjelölések megkülönböztető képességét átfogóan vizsgálta az említett áruk és szolgáltatások vonatkozásában anélkül, hogy döntését azok mindegyike tekintetében egyenként indokolta volna. Márpedig általános indokolásra csak akkor van lehetőség, ha az áruk és szolgáltatások között kellően közvetlen és konkrét kapcsolat áll fenn ahhoz, hogy kellően homogén csoportot alkossanak, ami a jelen ügyben nyilvánvalóan nem valósul meg, mivel a lajstromozásra irányuló bejelentésben megjelölt áruk és szolgáltatások funkciója eltér.

A fellebbező a második jogalap keretében vitatja az Elsőfokú Bíróság azon megállapítását, amely szerint átfedés tapasztalható a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b)–d) pontjában szereplő feltétlen kizáró okok hatálya között. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében felsorolt kizáró okok mindegyike független a többitől és önálló vizsgálatot igényel. Az Elsőfokú Bíróság tehát a 9. osztályba tartozó áruk tekintetében tévesen alkalmazta a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontját, amikor ténylegesen nem egyenként vizsgálta az e rendelkezésben szereplő kizáró ok fennállását.

⁽¹⁾ HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146 o.

A Corte d'appello di Roma (Olaszország) által 2009. július 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Luigi Ricci kontra Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(C-286/09. sz. ügy)

(2009/C 233/14)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Corte d'appello di Roma

Az alapeljárás felei

Felperes: Luigi Ricci

Alperes: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Az Európai Közösségek Bírósága az EK-Szerződés 234. cikke értelmében előzetes döntéshozatali eljárás keretében állapítsa meg, hogy a Szerződés 17., 39. és 42. cikkeit, valamint az 1408/71 rendelet vonatkozó rendelkezéseit nem úgy kell-e értelmezni, hogy a az összes biztosítási időszaknak a juttatásokhoz való jog megnyílása, megszerzése és fenntartása céljából történő összevonása elvét — amely elvet a Tanács az 1408/71 rendelet elfogadásával hajtott végre — valamennyi olyan esetben alkalmazni kell, amelyben az összevonás és az időarányosítás rendszerét kell alkalmazni egy adott juttatáshoz való jog elismerése céljából, ami azzal a következménnyel jár, hogy e tekintetben figyelembe kell venni mind az egyes tagállamok szabályozásába tartozó biztosítási rendszerekben eltöltött időszakokat, mind pedig a közösségi intézmények tisztviselőinek biztosítási rendszerében eltöltött időszakokat.

A Corte d'appello di Roma (Olaszország) által 2009. július 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Aduo Pisaneschi kontra Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(C-287/09. sz. ügy)

(2009/C 233/15)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Corte d'appello di Roma

Az alapeljárás felei

Felperes: Aduo Pisaneschi

Alperes: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)